

"2 Τροχοί και νέοι"

Δημήτρης Ρουσελλης

Σχ. Έτος 2016-17

Τάξη: Α3

Θέμα: Το μηχανάκι στα παλαιά

Μάνα φεύγω, έχω ραντεβού για καφέ με τα παιδιά» «Μην αργήσεις. Εσώρουχο άλλαξες; Κάλτσες;» «Ναι ρε μάνα. Όλα τα άλλαξα, φεύγω». «Κοίτα μη τυχόν και ανέβεις σε παπάκι. Δε θέλω παρέες με τέτοιους». «Γιατί ρε μάνα, κέρατα έχουν;» «Αυτό που σου λέω. Με αυτά σκοτώνονται τα παιδιά και κλείνουν τα σπίτια». Ο διάλογος κλασικός. Μετά τα εσώρουχα και τις κάλτσες, η έννοια της μάνας στη δεκαετία του '80, ήταν τα παπάκια. Αυτά τα ανεπανάληπτα και πλέον all time classic 50άρια μηχανάκια. Στις ηλικίες 16 ως 25, οι πωλήσεις έκαναν θραύση. Οι μύθοι της εποχής, σχετικά με αυτούς που τα καβαλούσαν και τα ατυχήματα στους δρόμους, ήταν ατελείωτοι. «Μάνα, θα αγοράσω μηχανάκι». «Όχι παιδί μου, μην μου το κάνεις αυτό (τράβηγμα μαλλιών). Φοβάμαι, σε παρακαλώ. Κάνε υπομονή να πάρεις αυτοκίνητο». Και αυτός ο διάλογος κλασικός. Όλοι ήθελαν ένα παπάκι γιατί ήταν μόδα, δεν απαιτούσε ιδιαίτερες οδηγικές ικανότητες, ήταν φθινό και «σήκωνε» πολλές τροποποιήσεις στον κινητήρα και τη γενική εμφάνιση. Η αγορά τους γινόταν με λίγα λεφτά προκαταβολή και μετά γραμμάτια, ενώ η απόκτηση διπλώματος μοτοποδηλάτου ήταν εύκολη υπόθεση και άμα λάδωνες τους εξεταστές ευκολότερη. Το προσωνύμιο «παπί» δεν είναι απολύτως διευκρινισμένο πως το απέκτησε. Οι απόψεις είναι ότι είτε λόγω του θορύβου του, είτε λόγω της εμφάνισής του. Το πιθανότερο είναι ότι πήρε το όνομα απο τον ήχο πα-πα-πα, που έκανε μόλις αφαιρούσες την εξάτμιση απο το μοτέρ. Τα πειραγμένα Τα Super Club 50cc και οι οδηγοί τους, είχαν ένα ιδιαίτερο στιλ. Ο αναβάτης, μόλις αγόραζε το παπάκι, έριχνε άλλα τόσα λεφτά για να το κάνει «αγριόπαπια». Έβγαζε αμέσως τους καθρέπτες και τη σχάρα. Έβγαζε την ποδιά. Έκοβε τα φτερά. Άσπριζε την πινακίδα για να ξεφεύγει από τα μπλόκα ή την έκοβε για να μην ενοχλεί στη σουζα, και «πείραζε» τον κινητήρα για να το κάνει 72cc. Σταδιακά, τα κυβικά ανέβαιναν και άλλαζαν οι ρόδες, η σέλα, τα φλασάκια, και στιδήποτε άλλο «φορούσε» το εργοστασιακό μηχανάκι. Ακολουθούσε πάντα η σχετική μόστρα του «γκαζιού» μπροστά από καφετέριες και πλατείες και σε ορισμένες περιπτώσεις παίζονταν στοιχήματα σε κόντρες με παπάκια. Ο θρύλος λέει ότι κάποιιοι έκαιγαν κηροζίνη και πέταγαν στις κόντρες στην περιφερειακή στην Κατεχάκη. Πάντως, αρκετοί άφηναν την ποδιά επάνω και κολλούσαν διάφορα αυτοκόλλητα, εκεί ή στο φανάρι, με χαρακτηριστικότερο αυτό που απεικόνιζε τον λύκο. Το στράβωμα των ποδιών Ένας οδηγός «πάπιας» που σεβόταν τον εαυτό του,

έπρεπε να ξέρει να στήνεται σε αυτό. Το στυλ απαιτούσε από τον οδηγό να κάθεται στη σέλα όσο πιο μπροστά μπορούσε. Τα γόνατα να είναι κολλητά και στους μασπιέδες, τα πόδια στραβά προς τα μέσα με τις φτέρνες προς τα έξω. Το κράνος ήταν «ξενέρωτο», καθώς η μοδάτη χαιτή έπρεπε να ανεμίζει. Το παντελόνι μπάγκι ή ψαράδικο και ελαφρώς τραβηγμένο προς τα πάνω, για να φαίνεται η άσπρη κάλτσα και το μαύρο Sebago ή sea and city. Τις μπότες και τα δερμάτινα τύπου perfecto τα φορούσαν αυτοί που είχαν μεγάλες μηχανές. Αργότερα οι παπάκηδες τους μιμήθηκαν. Το μπουφάν αρχικά ήταν στρατιωτικό, τύπου flight και αργότερα έγινε φουσκωτό. Η σούζα, η κολιά και λοιπά τσαλιμάκια στις δύο ρόδες, ήταν «υποχρεωτικά μαθήματα». Το ίδιο και οι μηχανικές γνώσεις επί όλων των τμημάτων του παπιού. Όσο πιο πειραγμένο και φτιαγμένο εξωτερικά ήταν ένα παπάκι, τόσο πιο περπατημένος φαινόταν ο οδηγός του. Ένα καλό παπί έπρεπε οπωσδήποτε να κάνει θόρυβο. «Σούζα ρε, κάνε ψαράκι, σανίδωσέ το» ήταν η διαρκής προτροπή στους οδηγούς, που ευχαρίστως εκτελούσαν. Και δως του πέρα δώθε, βρουμ βρουμ με πειραγμένες εξατμίσεις. Η τέχνη του συνοδηγού Όσο για τον συνοδηγό, έπρεπε να είναι ελαφρώς προς τα πίσω, με τα χέρια και τα πόδια κρεμασμένα και όχι ακουμπισμένα πίσω στους μασπιέδες. Ο εκπαιδευμένος συνοδηγός ήταν απαραίτητος, για τη φιγουράτη «δικάβαλη σούζα», καθώς ήξερε να τραβάει και να κρατάει σταθερά τον οδηγό προς τα πίσω. Δεν ήταν λίγοι εκείνοι που εξομοίωναν τους οδηγούς με το ιδιαίτερο στιλ, με «άτομα που έχουν μπλέξει», ή μέλη φοβερών και τρομερών συμμοριών. Τη δεκαετία του '90, η άποψη για τα παπάκια άλλαξε. Οι μποτιλιαρισμένοι δρόμοι και η έλλειψη πάρκινγκ, έστρεψαν πολλούς σε μια φθηνή και αξιόπιστη λύση. Το παπάκι ήταν ότι έπρεπε, ευέλικτο, δεν έκαιγε και πολλή βενζίνη, ενώ το πάρκαρες σε δευτερόλεπτα. Η ταχύτητα και η ενεργητική ή παθητική ασφάλειά του παπιού, δεν ήταν ποτέ τα «προσόντα» του, αλλά πρόκειται για ένα καλοφτιαγμένο και διαχρονικό όχημα. Η προέλευση Τα παπάκια της Honda και της Yamaha κυκλοφόρησαν μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο από την Ιαπωνία, που προσπαθούσε να ανακάμψει. Η είσοδός τους στην ευρωπαϊκή και την αμερικανική αγορά ήταν πολύ δύσκολη. Κανείς δεν εμπιστευόταν ακόμη ένα ιαπωνικό προϊόν. Ήταν όμως μια λύση, για αυτούς που δεν ήθελαν μεγάλο κυβισμού μηχανές, αλλά ένα ελαφρύ δίκυκλο, για να εξυπηρετούνται σε μικρές αποστάσεις. Τη δεκαετία του '60 άρχισαν να κάνουν τις πρώτες σημαντικές πωλήσεις και σταδιακά καθιερώθηκαν. Με αυτό το θρυλικό μηχανάκι άρχισαν πολλοί να εκπαιδεύονται στην οδήγηση με δύο ρόδες και να αγαπούν τις μηχανές. Ακόμη και αυτοί που δεν είχαν χαιτή ή ψαράδικο παντελόνι. Στην Ελλάδα έκανε θραύση τη δεκαετία του '80. Σήμερα παράγεται και από άλλες εταιρείες, σε διάφορα σχέδια και κυβικά και αποτελεί ακόμη εγγύηση για τις μετακινήσεις....

Ας ξεκινήσω από το ανεκδιήγητο ντύσιμο μας, τα πολύχρωμα φουσκωτά μπουφάν, τα χαρακτηριστικά κίτρινα μπουτάκια που τα έβλεπες παντού, σε άνδρες, γυναίκες και παιδιά, τα αυτοκόλλητα τατουάζ και τα κάθε λογής αξεσουάρ όπως μπαντάνες και βραχιόλια.

Να θυμηθούμε το ατέλειωτο παιχνίδι στη γειτονιά, τα ματωμένα γόνατα παίζοντας μπάλα, κρυφό και κυνηγητό μέχρι να μας φωνάξουν οι μανάδες μας μέσα γιατί εμείς μπορεί να το τραβούσαμε μέχρι τα μεσάνυχτα. Τις βόλτες και τις κόντρες με τα ποδήλατα που αργότερα έγιναν μηχανάκια, τα θρυλικά στρογγυλοφάναρα, τους μπόμπους και τα glx.

Βιβλιογραφία: [Μηχανή του Χρόνου: Τα θρυλικά πατάκια των 80s - News247](#)